

ב' ז

**בְּשֵׁם הָאִישׁ אֲלִימָלֶךְ וְשֵׁם אֲשֶׁר־גַּעֲמִי לְשֵׁם שְׁנִי
בְּנֵיו מְהֻלָּן וּכְלַיּוֹן אֲפָרָתִים מִבֵּית לָהֶם יְהוָה
וַיָּבֹא שְׁדֵי־מֹאָב וַיְהִי־זֶה שֵׁם : נִימָת אֲלִימָלֶךְ
מֶלֶךְ שְׁמֵךְ לְתֵבָת כָּל עַמּוֹן וְלִמְלָאָן וְלִמְלָאָן טִיפָּה . לְהַמְּפֻרְקִיס תִּמְתַּחַט קְנוּתָה**

חומרה תמייה

(ב) אלימלך וגוי. ר' היה דורש שמות, אלימלך, שהוא אומר אל תבא מלכותי^(ג), נעמי,
שהיו מעשיה נאים ונעימים^(ד), מחלון וכליון; שנתחוו וכלו מן העולם^(טו) (טז).
מחלון וכליון. ובברורי היטים (א' ל' ב') קורא להם יואש ושרף, הוא כיצד, שבסם מחלון
ובליון, ולמה קורא להם יואש ושרף — יואש — שנתיאשו מן הגאותה^(טו), שרף —
שנתחתייבו שריפה למוקם^(ו) [ב' ב' צ' א' ב'].

אפרתים. [סחו אפרתים], רבי יוזע בן לה אומר, בני פלטין החשובים י"ח) ורבי יהודה ב"ד חכמתו אוטר — שרים ט) (ס"ז).

ויבאו שדי טואב וני². בתחילת העירות וצצאו אתם פרוצ'ים בעבורות, הילכו ובאו להם לכריכים, מצאו אותם מרוחקים בטים, חווו והלכו להם לעירות, הדא הוא רכתייב יבאו שדי טואב וייהו שם³ [שם].

(ג) וַיָּמֵת אֱלֹהִים לְךָ חֲנִיא, לִמְהָ נָעַנְשׂ אֱלֹהִים לְךָ, לְפִי שֶׁכְשָׁבָאוּ שְׁנִי רַעֲבָן אָמָר: עַכְשָׂיו כָּל יִשְׂרָאֵל מִסְבֵּצַן פְּתֻחִי, וְהַבְּקֹפְתוֹ וְהַבְּקֹפְתוֹ, עַמְּדָה וְבוֹרָה לוֹ מִפְנִימָה, וְהִיא דָּוָה בְּתִיבוֹ וְלֹךְ אִישׁ מִכְּלִית לְחַם יְהוָה בְּגַיאָה] [שם].

מְשֻׁנָה" – הוא מה-שְׁהַסְכִּימָה עֲזֵי דַעַת רְבִים וְהַשְׁפֹּנוֹה עַיּוֹנִים בו' ולא נִפְלָה בּוֹ מִתְחַלְקָת; או שְׁקַבְלוּהוּ רְבִים מִפִּי רְבִים^ג עד משה, כי אֲשֶׁר חִלְקָנוּ בְּפְתִיחַת דָבְרִינוּ. וְהַמְקָבֵד הַיּוֹתֶר קָרוֹב שְׁגִתִּים אֲלֵינוּ מִפְאָמָר^ד – הוּא רְبִי מַאיָר, וְזֹהוּ הַעֲנֵן שָׂאָמָדוּ: סִטְמָם מְשֻׁנָה – רְבִי מַאיָר^ה. אֲלֹא בְמִקְצָת סְטוּמוֹת אָפָשָׂר שָׁהַם לְרְבִי מַאיָר לְבָדוֹ, וְעַלְיוֹ מִתְחַלְקָת; או יְהִי לְאִישׁ אַחֲרֵי חִזְקָה מַרְבִי מַאיָר וְהַתְלִימֹוד יִכְאַר אֹתָם. וְכַשְׁגַפְסָק הַהֲלָכה עַל-דַעַת מַיִם הִיא בְּכָל-הַקָּה מִהְלָכוֹת הַמְשֻׁנָה – אֲזַנְגַע לְמִכְלִית שָׂאָלָת בְּעֵנֵן זֶה.

הפרק, השביעי – בסדר מעלהותם^ו כמו שעשה המחבר: חילק מעלות האנשים הגוררים במשנה – שם מאה ושמונה ועשרים – ושלש מעלות. שביל מי שהיה בעיניו נקבע מאל במעלות עלי-כל-המעלות – קראו בשמו, כגון: שאמר תלל ושםאי ישמיה ואבטליזון^ז. זהה בגדיות ולבוד מעלהם, בשביב שלאי אפשר למצוא כמי ראי לסתם לכבוד בו את שמם, כמו שאין פנוי לבניאים^ח. אבל החקמים שהיובעיניו למטה מן-המעלה זו יבנה אותם: ב"רבנן", כגון: רבנן גמליאל ורבנן יוסטנו בון ונאי^ט. ושלחו בעיניו למטה מן-המעלה הנאת – יבנה: "רבני", כמו שאמר: רבי מאייר ורבי יהודה^י. וקיה מבנה אנשי המעלת

^ו כלומר: שלא נזכר בה כל שם ולא נודע מינו בעל ההלכה. בכולם מפי כולם. ^ז ראה למעלה (עמוד כ). ^ט הסתום לא שם אומרו. ה (עירובין צו). ^ח למראות הכלל, ש"הلاقה כסותם משנה". ^ט אף על פי שהיא סותמה, כסותם משנה – ר' מאייר. ^י ותדע מתי אין הلاقה כסותם משנה והסיבה לכך; וכן מתי סותם משנה לא ר' מאייר היא. ^ו לפי ערך חסיבותם. ^ו ולא ר' תלל ור' שמא. ^ט ישותה, ירמיה ולא, ר' ישותה, ר' ירמיה. יב' ביווד מכונים "רבנן" הנשיאים מבית הלל. ורבנן יוחנן בן זכאי. טהלה. רבנו אמר עליו: שהיה אב למחמה ובבדורות (ירושלמי נדרים פ"ה, ה"ז) וכיה גם הוא לכנו זת. ואולי מפני שנהגו את הנשיאות בימי קטעתו של רבנן גמליאל השני דיבנה אחורי מות אביו הנשיא רבנן שמעון בעת המלחמה. יג' וכן מצינו מוסיפה: עדויות פרק ג-ה"ד: "גדול מרבי – רבי; גדול מרבי – רבנן; גדול מרבן – שמנו. כדי להביא כאן דברי הגאון רשב"ץ ז"ל בספרו מגן אבות"

האות כמו כן: "אבא", כמו שהוא אמר: אָבָא שָׁאוֹל. וְפַעֲמִים
בעבריבי הכהני מכם ואינו חוששי — כגון שההוא אומר: שְׁמֻעוֹן
אָחִי צוּרִיה וְאֶלְעָזָר אִיש בְּרַתּוֹתָא. וכל האנשימים אשר נקראו
בשםם עלייך כבוד ולא כנה אותם אלו הם: שְׁמֻעוֹן הַצָּדִיק,
אנטיגנוס איש שכור, יוסי בן-יוֹצֵר, יוסי בן-יוֹתְהָן, יוחנן בן-
גדול, יהושע בן-פרחיה, נתאי הארבל, חוני המעהל, אליהו הושענוי
בן-מקות, חניאל ממצרי, יהודה בן-טבא, שְׁמֻעוֹן בּוֹדְשָׁתָה,
עקביא בן-מחייב אל, שמעיה ואבטליון, טנן ואדםון, היל ורשmai,
נחום הלבקר, חנניה בן-חזקיה בן-גדרון, קבאה בן-בוטא. וכל-מי
שנזכר בשמו מלבד אלהי — העביר כינוי ממשו ולא הקפיד
עליהם.

פרק פשmini — בתקופה זו בארץ, ולמן אבות,
ולאנשיים, ולמשפחות. כל-לו האנשימים הנקבאים הוסיף
להם מתרגם המשנה ידיעה ופרשנות על-פי אגדים שונים. יש
מי אמרו מי שים אותם למלאתו כדי לפרטם שם, כגון:

על מכת אבות בראש פרק ב', זהה לשונו: זהה התואר רבי היה מכנים
בו כל מי שנמצא מפני סמוך איש מפני עד משה רבנו וכשתו סומכים
אותו היו קוראים אותו: רבי, כמו שנזכר (סנהדרין יג). וכן היה קוראים
לכל מי שנמצא בארץ ישראל — כי רק בארץ ישראל הייתה סמיכה. והנסמכים
הייו מומחים ונקרו: אלגים. והיו יכולם לדון דיני קנסות, כמו שנאמר:
אשר ירשען אליהם ישפטם (שמות כב, ח). ואכמי בכל לא היה נקרו איט לא
רב. לפה שלא היה נסמכים והיו גבראים: הדיוות גיטין פח) ולא יכולו
לדון דיני קנסות. וכשהיו עולים לארץ ישראל היה סומכים אותם וקוראים
לهم: רבי. וזה נמצא בתלמוד: רב זירא ורבי זירא; רב אמי ורב אסי,
ונם רבי אמי ורבי אסי; רב ירמיה ורבי ירמיה, לפה שעלו מbabel ושם בארץ
ישראל נסכו. ומה שנוהגים בדורות הללו לקרוא לכל אדם: רבי פלוני —
המנagger הזה נפל מהמקומות שיש בהם מכת קראים כדי שלא יטעו לומר:
זה איש מן הקראים. כי הקראים אינם נהגים בשם זה, וקוראים למי שאינו
מתם: רבן, כלומר: שאינו קראי אלא רבני. א' כמו: ר' שאול. ב' ייחסרא ואינו
מושער. ג' להזכרים בשם בלבד בלי כינוי הכלבוד. ד' (ובחוים פ"א, מ"ב), ולא
רבי שמעון. ה' בלבד בלי שם כינוי. ר' החשובים ביותר שנמנו כאן לאחרונה.
כמו שאמרנו למעלה, שלפעמים יעביר הכינוי ואינו חושש. ח' או למקומות
מושבוחיהם. ט' בעלי המסורת והקבלה.

יב עלי מירידע מה-טוֹב לאדם בחזים טפְּפָר ימִין
תני חבלו ויעלם בצל אשר מיזיג לאדם מה-
יה אחריו תחת השם :
ו א-טוֹב טרבי שם משְׁמָן טוב יום המות טיים
מגעל ימי קי' קבלנו טבא

בגמ"ס יוכנאים היו פרקצדי מושוקם לגינוי לפקליון מתקב' ובHAMAS:

(א) טוב סס מכם טוב. יפה להס סס טוב מכם טוב. וכיום כמעט טוב. גם מיום טלית כלך יוקף סס טוב لكمן יומל מסלול מסקון טלית טון לנווט מיס וכוך. נז וטלה ומיכן חבל. צהיר מתקים מהה טון נטכן מיס וגס בולפיט. טוב סס מכם טוב סן טוב יורד גנטול צהילאי (הלייט קלג' ב') כהמן בטוב על הרכז יורד על טזון סס טוב טולו מהעליה טנולמר (כרכוסית יב' ב') וולגלה פמן. טמן טוב לבנה וטב טוב לשולס צהילאי (הלייט נב' יי') יוי צמו לשולס. טמן טוב טוב מיקטען לטרקלין ולל יוניג וטב נסוף טולס. חמל ל' יאנדס בר' טמן מלייט בעטן טוב נסכמו למוקס. האיזים וילחו פורטיטס. ונס נרכ' וחיבאו פומסתן בטהן האנצה ומלייט בעטן סס טוב טנקטו למקוס לטמיה וילחו חייט מגיא מיטעל וענרכיס פילוח מוכבון קלט : ווס בטמה מיום

תורת הרים

על תם אמר לי אותו חתיר נתן לרשותך שלך, הדא הוא וכחוב מה יותר לאדם^{לט}) (ט"ז).
 (יב) כי מי יודע לנו. כי מי יודע מה טוב לאדם בחיים מספר ימי חייו הbulk ויעשם בצל;
 א"ר פינחס; הויאל והבל הם יטנו של ארם ומספר מהם וככל שהם, א"כ מה הנאה
 יש לו בחיים, אלא יתענק ברכבי תורה שכולן חיים^{לט}) (שש).

אשר מי יגור ונוי. אשר מי יגור לארכ מה יהוה אהדריו [וסכך' ליה טוב שם משפט טוב], אמר שלמהangi אגיד לך מה טוב סכלי — טוב שם משפט טוב כל^ה [שם]. ויעשומם בצל. איני יודע אם בצל-של בותל, של זקל, שיש בהם מפש, בא דוד ופירים (מלחים קמ"ד) יסיו בצל עובר, בצלו של עופ-הפרות צלו עטיף) [שם].

ו (א) טוב שם משמן טוב. בטה טוביו — שמן טוב ייך, שם טוב עליה⁽¹⁾, שמן טוב לשעתו ושם טוב לעולמו⁽²⁾, שמן טוב כליה ושם טוב אינו כליה⁽³⁾, שמן טוב נקמת ברדיים זעם טוב בהגטן⁽⁴⁾, שמן טוב גורג בחריות ושם טוב גורג ברוחים ובבטהים, שמן טוב לעשירים ושם טוב בעשירים ובענין, שמן טוב מהלך מחדך לאחדך ושם טוב הולך סטף הרים זעד סטוף⁽⁵⁾, שמן טוב כשנופל על הנטה הוא מבאיש ושם טוב נופל על הטרים זאות מבאיש, שמן טוב כשנופל על הרם הוא נרוון⁽⁶⁾) ושם טוב נופל על הרם

נ' טוֹפְּסָמֶלֶת סְטוֹטָה וְגַלְמָרָה יְמִדָּה כְּכָךְ עַיִן.
 א') ר' ע' בְּעֵמָן טוֹב מְלָטוֹ לְפָנֵין יְנִידָה, כְּפָמָן בְּפָנוֹן
 יוֹכֵד עַל דָּזְקָן, וְכָסָס-טוֹב כְּהַבָּקָר וְמְגַלָּה שָׁמָךְ,
 דְּשִׁיאָת טוֹלָה נְמַסְלָה. ב') כְּלַכְמִיכָּה יְזִיָּה טָמוֹן לְשָׁלָט, וְכָמָן
 וּמְפָרֵךְ דְּמִינָה טוֹב גְּמָךְ נָסָה נְחִימָה סָס; וְכָמָן
 שְׁכָחוֹן טוֹב סָס מְוֻמָּן מְתֻמָּן טוֹב. ۲) כְּלַכְמִיכָּה (צְעִיטָה
 שְׁכָחוֹן טוֹב טָבָה לְמַכְרֵל לְמַכְרֵל). ר' יְלִי הַמְּפָטָח
 נ' ۳) סָס שָׁלָט מְהֻנָּה לְמַכְרֵל לְמַכְרֵל. ר' יְלִי הַמְּפָטָח
 מִי-טְלִינוֹ טְסִיל וְתוֹינוֹ יְכוֹלָה לְקָגוֹת סָס טוֹב. גְּנַרְגָּנָה
 נְדִירָה הַמְּפָטָח לְמַכְרֵל לְמַכְרֵל זֶה נְקָטוֹת טוֹנָה נְכָלָל
 וְנְהַכְמָתָה כְּבָרוֹת. וְגַנְמִילָה תְּפָדָה גַּטָּוֹת וְכָלוֹמָשׁ.
 ח') כְּלַכְמִיכָּה צְבָור וְיוֹמָה סָס זֶוֶד נְכָלָה פְּמָרָתָה.
 ۳) כְּלַמְרָא אֲמָה מְתֻמָּלָן נְחַלְקָס בְּוּוִיס קְפָלָתָן נְמַקְמָות
 מְפָוָרִים.

כאלת

טורה תמיינא

וירש טוב שם טשנין טובי (שם). טוב שטן טוב כשבוטל על האור והוא נשרף
ושם טוב גופל על האור והוא נשרף, דכתיב (דניאל ג') באדרין נפקון גנו (ס"ד).
טוב שם טשנין טוב. בטה טובתו, א"ר יהודה ב"ד טבן, מצינו בעלי שען טוב נכנטו
למקום חיים ויצאו שורפים, ואיוו הם — נרב ואכיהוא^ג), וממצינו בעלי שם טוב
נכנת ללבשן האש ויצאו חיים, ואיוו הם — חנניה מישאל ועורה (שם).
טוב שם טשנין טוב. ר' פנחס אוטי, ארם חביב בשם וairo יודע באיזו סתם, בא שלמה
ופירש טוב שם טשנין טובי (שם).

פעריש טוב שם משכן טוב [שם]. רבי יוחנן בר הוי מטילים ספרא דאיוב אמר הבוי סוף אדם למות טוב שם משכן טוב ונוי. רבי יוחנן בר הוי מטילים ספרא דאיוב אמר הבוי סוף אדם למות וסוף בחתה לשחיטה והבל לסתורת המת עוטרים, אצורי מי שנידל בתורה ועמלו בתורה ועשה נחן רוח ליזמו ונדר בשם טוב ונפטר בשם טוב ועליו אמר שלמה טוב שם פשטו פוב ויום הדין פיים הולדו^{א'} [ברכת י"ז א'].

וים הוכיח טוים הולדו. מאי טעמא, לפי שבשנולד אדם טנוין לו למתה, וכשנה – טנוין לו לחוויכי^ט, נולד ארים ובכל שפחוין, מת הכל בוכין, ואיננו בן, אלא גולד אדם און לשכחות בו שאין יודיעין אם צדיק או רשע יהוה, מות – צריכים לשכחה. שנפטר בשם טוב דיזא מון העולם בשלום, הרא הוא רכביב טוב שם טשען טוב וום החות טוים הולדו [ט"ג].
(ב) טוב ללבת ונור. טוב ללבת אל בית אבל. מלבד אל בית סתבה, לחה – שלב חכמים בביית אבל, לפי שככל מי שמתה אבל הקב"ה משפטו, שנאסר (ישעה כ"ט).

סְלֹוִיכָה לְמֹותָה, מַכְלֵל מִקְמַת מָוִיתָן נֶגֶד נֶחָיָה. סְלֹוִיכָה ב' (ב') סְלֹוִיכָה נֶפֶשׁ כָּלִיל מִי וְכֹא' הָרוֹן נְחוּיָה טָבָע נֶמֶשׁ לְמַסְתָּרָה. מְכֻמִּים נְבִיחָה חֲנָן, וְכוֹגָה כְּרִילָה מְלָסְפָּטָה וְיַסְפָּטָה וְנוֹנוֹן, דָּלָה פְּגָנוּיָה טְקַכְּלָה וְקַכְּלָה. גַּהֲנָה שְׁלֵמָה נְזִירָה טְקַכְּבָה טָבָע טְיִוִיסָה לְכָמָחָה נְכַכְּבָה וְכַכְּטוּמָה. יְדָה (ד') לְעַל נְמַדְתָּה קְשָׁתָה לְהָרְשָׁעָה מְלָמְדָה שְׁלֵמָה נֶהָרָה וְדָלָה טְרָשָׁעָה, כִּי כְּמוֹת שָׂוָה נְכָלָמָה נְכָלָה דָּלָתָה, וְכְנוּמָלָה חֲקָדָה גְּמָחִים וְקוּסָם בְּיוֹתָה נֶסֶת נֶמֶל נֶמֶל סְפָדָה נֶסֶת עַמְוָן, וְלִמְבוֹאָר בְּלִירָסָה פְּנַחַת לְנַיְהָן כִּי פְּרִילָה זְיָלוֹן לְנַקְּרָה וְכֹא' מְקַדְּשָׁה לְמַמְלָה הַקְּרָבָה שְׁלֵמָה טְלֵמָה מְלֵוִי יְמָוָת וְלִילָה יְעַמֵּס מְמַחָה וְמְמַיְלָה נֶסֶת נֶהָרָה. ט' (ט') גַּהֲנָה נְתַנְלָר נֶמֶשׁ מְוֹצָק נְלָכָה נְמַדָּה צְפִיחָה נֶסֶת גְּמָנִים, וְיְי' (ט') טְסִטְמָה נְסַנְתָּה קְאַהֲרָה נֶגֶד טְהָרָה נֶהָרָה יוֹלָל הַמְּזִוְונָה מְקַרְבָּה סְלִירָה, טְכַתְּפָוָתָה לְסָסָה כְּוָהָה גַּמְבָּה, יְנָהָה כְּמָה הַוְּגָן כְּנָה וְכֹא' וְלִכְןָה חַס תְּוֹךְ נְמַלָּה פְּנַפְנָה נֶסֶת כְּנָעִים יְהָטָה לְלִקְוֹת הַחַזְקָה טְיִמְנָה נֶגֶד גַּעַמְלָה חַמְלָל כְּמוֹ שְׁנָמָל כְּוָהָה נְמִינִים, מְמַלְחָה כְּחַסְמָה לְקָרְבָּה טְעוֹנָה רְקָקָה נְפָזָה לְהַזְקָה נְהָרָה יְטָהָרָה נְהָרָה יְטָהָרָה בְּשָׂמָמִים — מְפָלִי בְּשָׂמִי כְּוָהָה, וְכְנוּמִים מְפָלִי כְּוָהָה נְמַלָּה כְּנָה לְכָתָה. ט' (ט') יְהָרָן כְּמוֹת מְתַכְּנָלִיטָה

מטוליס-�, וו"כ כו' נודם ממקומו טהיר נחלהן כל

- על מוקטן גחד.
- (ב) חנניות מיטולן וחוויות מן נז להלן נורלו נתקלו.
- (ג) סגנמותו נטמן פוג, ועתה דריית פמן בקדמתם דריית פמן טוג כפכונו, ועתה דריית פמן סוב נטלי פמן טוג;
- (ד) נרלו ספירות דכל פלאס נכלהן קט פס עטס מתקוללה נס סס לינו', אף חקס או עטיר לו נעל נמי' וכגדומה, ואלה- כה בכלהן טומח חביב נכניות, מה טינו יודע- באנגלי מטה נאוי חביב לא באנגלי טמיותנו מה בפערן משכבי, וכן כל קולם טושרים טוג פס מטמן טוג, ול"ל כל טוכנו ומעלתו צל קהלהט הווע רק באנגלי מסכמי יטוניב.
- (ה) קלפון כד או מפייט מולדת-צחון גפרץ כס מילן נקייס, ספרל היין, ויתכן טמר פקינס מה פ"ס בתמוניה נכרחות כי' פ' סטמאר ר' יומק על מה קמד סמת לו דין גנמל זעטירלה ניר, וטירק' טכוו לו בקרנה נוים זומת, וכן פיס רגיל לנטה, ס' לחוב. יא) ל"ג טפיכ בסוף כל יוס בלחומ נמוך מישס קולגן, וכיינו קמנת עת הכללו צד קמת טפיכתו כה טל טס טוג, מפמי פכל יאל קויז גצל נתורה וטמל נחולה וכו'. יב) כי

